

772.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 7 października 1925 r.

w sprawie zaliczenia posterunkowych i starszych posterunkowych policji państwowej do kategorii niższych funkcjonariuszów policji państwowej i określenia warunków ich ustalenia.

Na zasadzie art. 92 i ustępu 3 art. 116 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21 poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Posterunkowych i starszych posterunkowych policji państwowej zalicza się do kategorii niższych funkcjonariuszów policji państwowej z pozostawieniem dotychczasowych ich tytułów służbowych, t. j. posterunkowy i st. posterunkowy.

§ 2. Z pośród pełniących obecnie służbę posterunkowych i starszych posterunkowych policji państwowej mogą być ustaleny w służbie państwowej ci, którzy posiadają co najmniej 2-letnią służbę w policji państwowej i ukończyli z pomyślnym wynikiem szkołę policyjną lub złożyli egzamin fachowy w charakterze eksternistów.

Od warunku ukończenia szkoły policyjnej względnie złożenia egzaminu fachowego w charakterze eksternistów, zwolnieni są posterunkowi i st. posterunkowi, którzy pozostają w służbie policyjnej nieprzerwanie co najmniej od 2 lat, licząc od dnia 1 kwietnia 1925 r. wstecz i posiadają co najmniej dobrą kwalifikację.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Raczkiewicz*

773.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 7 października 1925 r.

w sprawie zaszeregowania do grup uposażenia niższych funkcjonariuszów więziennych oraz ustalenia dla nich tytułów.

Na mocy art. 92 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) i art. 19 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116, poz. 924) zarządza się co następuje:

§ 1. Niższych funkcjonariuszów więziennych, pełniących służbę w zakładach karnych, więzieniach sądowych i zakładach wychowawczo-poprawczych dla nieletnich przestępców, podległych Ministrowi Spra-

wiedliwości zalicza się do następujących grup uposażenia oraz ustanawia się dla nich następujące tytuły:

Stanowisko służbowe i tytuł do niego przywiązany	Grupa uposażeniowa
starszy dozorca więzienny	XI
dozorca więzienny	XIII i XII
pomocniczy dozorca więzienny	XIV

§ 2. Minister Sprawiedliwości ustala w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów i Ministrem Skarbu na każdy rok budżetowy wykaz stanowisk stałych dla niższych funkcjonariuszów więziennych.

Wykaz winien być sporządzony przed końcem października roku, poprzedzającego dany rok budżetowy. Termin ten nie obowiązuje odnośnie do wykazu stanowisk na rok 1926.

§ 3. Służbę rozpoczyna się na stanowisku pomocniczego dozorcę więziennego. Przejście na wyższe stanowiska przewidziane w tabeli § 1 odbywa się na ogólnych zasadach, dotyczących awansu (art. 107 ustawy o państwowej służbie cywilnej) z niższej grupy uposażenia do bezpośrednio wyższej.

§ 4. Służbę na stanowisku pomocniczego dozorcę więziennego odbywa się zawsze w charakterze prowizorycznym.

§ 5. Postanowienia zawarte w § 3 nie mają zastosowania do wypadków przyjęcia do służby osób, które poprzednio pozostawały w innych działach służby państwowej polskiej i z tego względu posiadają szczególną zdatność do służby więziennej.

Osoby te będą mogły być mianowane na stanowisko dozorcę więziennego.

§ 6. Pozostających obecnie w służbie funkcjonariuszów więziennych zalicza się do grup uposażenia, ustalonych w tabeli § 1, przy ewentualnem równoczesnem ich przemianowaniu, według następujących zasad:

I. Do grupy uposażenia XI z tytułem „starszy dozorca więzienny” zalicza się:

- 1) na obszarze byłego zaboru rosyjskiego—starszych dozorców więziennych,
- 2) na obszarze byłego zaboru austriackiego a) starszych dozorców więziennych, pobierających obecnie uposażenie według XII grupy, b) majstrów-instruktorów, otrzymujących uposażenie według XI grupy.

3) na obszarze byłego zaboru pruskiego — starszych dozorców więziennych, pobierających obecnie uposażenie według XIV grupy szczebel b o ile mają bardzo dobre kwalifikacje i nie byli karani dyscyplinarnie.

II. Do grupy uposażenia XII z tytułem „dozorca więzienny” zalicza się:

- 1) na obszarze byłego zaboru rosyjskiego—dozorców więziennych,
- 2) na obszarze byłego zaboru austriackiego a) dozorców więziennych, pobierających dotychczas uposażenie według XIV grupy szczebel b, o ile mają bardzo dobre kwalifikacje i nie

byli karani dyscyplinarnie, b) starszych dozorców więziennych, pobierających dotychczas uposażenie według XIII grupy,

- 3) na obszarze byłego zaboru pruskiego — starszych dozorców, pobierających uposażenie według XIV grupy, szczebel *b*, o ile nie mają bardzo dobrych kwalifikacji lub byli karani dyscyplinarnie.

III. Do grupy uposażenia XIII z tytułem „dozorca więzienny” zalicza się:

- 1) na obszarze byłego zaboru rosyjskiego — młodszych dozorców więziennych,
- 2) na obszarze byłego zaboru austriackiego:
 - a) mianowanych dla więzień pomocniczych dozorców, względnie młodszych dozorców,
 - b) dozorców więzień, pobierających dotychczas uposażenie według XV grupy szczebel *b*, nadto c) dozorców więziennych pobierających uposażenie według XIV grupy szczebel *b*, o ile nie mają bardzo dobrych kwalifikacji lub byli karani dyscyplinarnie,
- 3) na obszarze byłego zaboru pruskiego, a) mianowanych dla więzień młodszych dozorców więziennych, pobierających dotychczas uposażenie według XV grupy, b) dozorców więziennych, pobierających uposażenie według XV grupy szczebel *b*.

IV. Do grupy uposażenia XIV z tytułem „pomocniczy dozorca więzienny” zalicza się niższych funkcjonariuszów więziennych, którzy do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie ukończyli roku służby więziennej.

§ 7. Funkcjonariusze, zaliczeni do grup uposażenia według postanowień § 6, otrzymują zasadniczo szczebel *a* w odnośnej grupie uposażenia, do której zostali zaszerzegowani.

O ileby jednak uposażenie, dotychczas przez nich pobierane, było wyższe od uposażenia szczebla *a* odnośnej grupy, otrzymują szczebel, odpowiadający co do ilości punktów dotychczasowemu uposażeniu.

W razie braku takiego szczebla w odnośnej grupie otrzymują szczebel, który jest bezpośrednio wyższy od szczebla posiadanego w grupie dotychczasowej.

§ 8. U funkcjonariuszów, których zaliczono do grup uposażenia według postanowień § 6 ustala się termin posunięcia do następnego szczebla według postanowień art. 6 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) z wyjątkiem wypadku wymienionego w drugim ustępie § 7 niniejszego rozporządzenia, w którym dla posunięcia do wyższego szczebla miarodajny jest termin ustalony w poprzednio posiadanym szczeblu.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1-go listopada 1925 roku.

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

774.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 14 października 1925 roku

w sprawie bezpłatnego odstąpienia gminie m. Stanisławowa gruntu państwowego w Stanisławowie na cele rozszerzenia ulicy.

Na mocy art. 11 ustawy z dnia 25 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. № 51, poz. 346) zarządza się co następuje:

§ 1. Odstępuje się bezpłatnie gminie m. Stanisławowa zbędny dla potrzeb państwowych skrawek gruntu państwowego przy ul. Kołłątaja № 24 w Stanisławowie o powierzchni 30.5 m², celem rozszerzenia ulicy, pod warunkiem przesunięcia kosztem gminy ogrodzenia nieruchomości państwowej przy ul. Kołłątaja № 24.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Robót Publicznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych: *Rybczyński*

775.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 23 września 1925 r.

w sprawie urzędowych blankietów wekslowych z tekstem.

Na zasadzie art. 9 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 38, poz. 313) oraz §§ 14 i 30 niemieckiej ustawy o opłatach stemplowych od weksli w brzmieniu ogłoszenia z dnia 21 lipca 1909 r. (Dz. Praw str. 825) zarządza się co następuje:

§ 1. Wypuszcza się w obieg urzędowe blankiety wekslowe z tekstami, przeznaczonymi do wystawiania weksli własnych i trasowanych. Blankiety te nie różnią się co do wartości, rysunku i wymiarów od blankietów wekslowych, wypuszczonych w obieg na mocy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 maja 1924 r. w przedmiocie blankietów wekslowych w walucie złotowej (Dz. U. R. P. № 50, poz. 515), natomiast zaopatrzone są — stosownie do przeznaczenia — w napis i tekst, a mianowicie:

a) dla weksli własnych

napis, po lewej stronie rysunku, wykonany pisemem angielskim „Weksel własny”

tekst, po prawej stronie rysunku: „_____”

_____ dnia _____ 192_____ r.